

Hvis det var Arbejdsgiveren, det tilkom at tage Hensyn til Forsørgerpligten, saa blev det ikke blot de stats- og kommuneansatte, der burde have Forsørgertillæg til Arbejdslønnen, men alle Forsørgere uden Undtagelse i det ganske Land. Men den Forskel mellem Forsørger og Ikke-Forsørger bliver ikke gjort og kan aldrig gøres i de frie Erhverv, i Landbrug, Handel, Haandværk og Industri. Kan en Urtekræmmer eller Skomager tage mere for sine Varer, fordi han er Fader til en stor Børneflokk, eller vil han nøgensinde kunne det? Hvorfor skulde da Statens og Kommunens Funktionærer her have en Særstilling?

Nej, lige Løn for lige Arbejde betyder Løn efter Arbejdspræstationen. Om den ydes af Kvinde eller Mand, gift eller ugift, barnløs eller Forældre er Arbejdet og dets Løn uvedkommende. Enhver Afbigelse fra dette rene Standpunkt bliver en Uretfærdighed og vil derfor bære slette Frugter. Og hvis Mændene hævder, at en saadan Lønordning bliver til Skade for Kvinderne selv; „for naar de skal have samme Løn som vi, saa vil vi allevegne blive foretrukne, for vi er jo dog i alle Maader og paa alle Punkter de dygtigste, og Kvinder vil da i store Mængder komme til at gaa arbejdsløse,“ saa svarer vi Kvinder ganske roligt dertil: „Ja, kom kun an! Det skal nok vise sig, om der slet ikke er noget, vi kan bruges til udenfor Hjemmene. Og i det lange Løb skal Arbejdsgiverne — baa- de de private og de offentlige — nok finde dem af os, det lønner sig for dem at beholde. Vi ønsker ikke at modtage Almisser for noget, vi ikke har fortjent, eller faa en Sulteløn, som I selv ikke vil arbejde for, og som kun skaber os en ynkkelig Tilværelse, medens vi dog underbyder og smudskonkurrerer med Jer. Nej, lad os saa hellere vende tilbage til Hjemmene, hvor de trænger til os, og hvor vi trænger til dem. Der skal de fleste af os nok gøre Fyldets, hvad enten det bliver i vore egne eller andres Hjem.“

Men skulde der dog blive nogle Kvinder, det gik i Stykker for ved Reformen: L. L. f. 1. A., saa lad os holde sammen og hjælpe hinanden over de Vanskeligheder, som enhver Reform, den være sig aldrig saa god, bereder nogle. Naar saa engang vi Kvinder faar lige Arbejdsvilkår med

Mændene, saa kan man begynde at anstille de Sammenligninger, som tidligere er bleven anstillede mellem Mænds og Kvinders Evner og Kræfter; Sygedage m. m., for da bliver de ikke mere saa misvisende, fordi de hviler paa en jævn og sikker Grund.

Men hvor skal vi da hen med Forsørgerpligten? Hvor hører den *rettelig* hen? Har Samfundet overhovedet noget med den at skaffe, eller maa hver enkelt Forsørger søge at klare de Pligter saa godt eller daarlighedsvis han kan? Maa han eller hun finde sig i, at de ikke kan leve saa flot eller godt som deres kvindelige eller mandlige Kolleger, der ikke er Forsørgere, at de ikke som disse har Raad til selskabelig Omgang med Mennesker, de ellers har Interessefællesskab med, til Rekreationsophold, Rejser, Teatre, Bogkøb, Bladhold osv., osv., men saa trøste sig med, at de jo til Gengæld har den huslige Lykke (eller Ulykke) med alle dens store og smaa Glæder (og Sorger)?

Nej, det er ikke en Privatsag alene, det er en Samfundssag, under hvilken Kaar den opvoksende Slægt lever, og hvorledes det Rustkammer bliver, hvor den skal hente sine Vaaben til Kampen for Tilværelsen. Det er det, jeg synes, man ser bedst i Lyset af den første Sandhed, jeg nævnte: *Alle Mennesker lige Ret til vor fælles Jord.*

Hver Gang et Barn fødes til Verden, opstaar der straks ved dets brot- te Tilstedeværelse paa een Gang en Udgift og en Indtægt. At der opstaar en Udgift, trænger jo ikke til nærmere Forklaring, det véd enhver, men at det nyfødte Barn ogsaa straks giver Anledning til Indtægter, er maa- ske ikke saa umiddelbart indlysende. Det gør det imidlertid. For hvert nyt Menneske, der kommer til og skal have en Plads paa vor Jord, forøges Trængslen om Pladsen, hvorved Grundværdien paa det paagældende Sted stiger. Det er jo det, der gør Grunden i de store Byer saa dyre, at f. Eks. forleden Nr. 39 paa Østergade, 210 Kv.-Al. stor, solgtes for 350,000 Kr. eller 1666 Kr. 67 Øre pr. Kv.-Al. Og med hvert uldent Svøb eller Hagesmæk. Moderen køber til Barnet, bliver der mere Efterspørgsel efter Varer, efter Butikker, der forhandler disse Varer og efter Raastofferne til dem, der alle uden Und-

tagelse faas af Jorden. Igen altsaa Trængsel om Jord, mere Grundværdi. Naar Barnet er bleven voksent og selv udretter et nyttigt og dygtigt Arbejde, af hvad Art nævnes kan skaber det atter Værdier, ikke blot for sig og sine, men for hele Samfundet. En dygtig Læge eller Købmand eller Smed virker som Trækplaster paa Egnen; det samme gør en Fabrik eller en Højskole. Det giver altsammen Grundværdi.

Men hvor bliver da al den Grundværdi af? Faar vedkommende Barns Forældre den under Form af et Forsørgertillæg til at dække Udgifterne ved Barnets Opdragelse med, til Gengæld for den Indsats de gjorde i Samfundslivet ved at sætte dette Barn ind i Verden? *Nej.* — Men hvorfor giver dog Samfundet ikke den Værdi til dem, den med Rette tilhører? Ganske simpelt af den Grund, at Samfundet heller ikke selv faar den Værdi. Mon Samfundet f. Eks. faar dets Del af de 350.000 Kr. for Østergade Nr. 39, den Del, som angaar Nr. 39's store Beliggenhedsværdi? Nej, de forsvinder sikkert alle i den Mands Lomme eller i det Aktieselskabs Kasse, der „ejer“ den. Eller faar Samfundet den Merværdi, som en Bondes Jord faar, naar Samfundet anlægger en Jernbane med Station lige ved Siden af ham, eller naar hans Jord kan sælges til dyre Byggegrunde for den voksende Befolkning i Byerne? Eller bliver Samfundet s: vi alle, holdt skadesløs af enhver, der for sig alene ønsker at beslaglægge et større eller mindre Stykke af vor Fællesejendom, Jorden, for der at drive en eller anden Virksomhed og ønsker at have uforstyrret Brugsret herover paa kortere eller længere Tid? Maa han betale for denne Forrettighed til os alle? Nej, han betaler kun den, der sidst sad paa det samme Stykke Jord, mens vi andre kan se til. Men naar vi ikke sørger for at faa de Indtægter, som tilkommer os, hvordan skal vi saa kunne betale de Udgifter, der tilfalder os?

Derfor er det af Betydning, at enhver, der kæmper for lige Løn for lige Arbejde, — og deraf ser en saadan Konsekvens, som et vist aarligt Tillæg fra Samfundet pr. Barn til alle Forsørgerne, — forstaar, at der ikke er Gnist af Haab om at naa til en tilfredsstillende Løsning af det Maal, uden at man først slutter sig til dem,